

PŘEKVAPIT MĚ *můžeš ledla* **PŘÍŠTĚ**

Katka Havlová

1. Vstupní kód	1
2. Madam.....	2
3. Kritické přetížení	4
4. Bizarní vývoj	8
5. Etika a následky.....	11
6. Teorie chaosu.....	15
7. Paradox věku.....	19
8. Binární pravda	22
9. Závěrečný tah.....	25
10. Nekonečná smyčka	26

BONUS

11. Půlnoční přiznání.....	27
12. Skryté rezervy	29
13. Snídaně u Tiffanyho	31

1. Vstupní kód

1.1

Stáli před prosklenými dveřmi v nejvyšším patře administrativní budovy a Dušan si nervózně popotahoval límec u košile, kterou si koupil loni na svatbu své sestry. Byla mu teď trochu těsná v ramenou a škrtila ho u krku. To je ta posilka, pomyslel si. Tobiáš v rukou svíral koženou brašnu s notebookem, jako ochranný štít.

„Hele, až tam vejdemo, nenech se opít rohlíkem. Tyhle bohatý korporátnice tě nejdřív sjedou pohledem a pak tě rozcupujou na ceně. Bud' tvrdej,“ instruoval Dušan Tobiáše, i když sám se necítil zrovna suverénně.

„Pamatuj si,“ zašeptal Tobiáš zpět, „žádný vtipy. Mluv jen, když se tě zeptá. A neříkej jí 'hele'.“

„Klídek, Tobi. Jsme nejlepší, ne? Tak co,“ odsekl Dušan, ale v koutku úst mu cukalo.

Dveře se otevřely a místo chladného ticha je přivítala vůně jasmínu a tichá hudba. Milena nasedla za stolem jako v pevnosti, ale v křesílku u okna, před sebou na stolku měla jejich vytištěné portfolio a na tváři měla... úsměv.

„Pojďte dál. Jsem moc ráda, že jste si našli čas,“ řekla a vstala, aby jim oběma podala ruku. „Dáte si čaj nebo kafe?“ V jedné ruce držela malý kávový hrnek a ve druhé velký čajový. „Jestli si můžu tipnout, vypadáte spíš na čaj. Zrovna jsem ho uvařila.“

1.2

Oba přikývli. Tobiáš měl připravenou profesionální řeč o škálovatelnosti a redundanci serverů, ale ta se mu teď v hlavě tloukla s tím, že mu tahle elegantní žena právě osobně nalévá z konvičky čaj.

Dušanovi se v hlavě rozblikala červená kontrolka. Proč je tak milá? To je past. Určitě nás chce ukolébat, abychom podepsali nějakou nevýhodnou doložku. Nikdo v tomhle byznysu není jen tak laskavej. A vyslal neviditelný signál svému partnerovi: Sleduj ji, Tobi, někde tam musí bejt ten háček.

„Váš projekt je fascinující. Má to v sobě takovou... mladistvou odvahu, kterou jsem u jiných firem nenašla. Líbí se mi, jak přemýšlíte o bezpečnosti dat. Je to skoro... poetické.“

Dušan polkl. *Poetické?* Cítil se jako boxer, který se rozmáchl k tvrdému úderu a místo soupeře trefil polštář. Ta její laskavost ho děsila víc než nafoukaná nadřazenost, na kterou se připravoval. Čekal predátora, ale tady teď seděl někdo, kdo ho dokonce chválil. *Ona si z nás dělá srandu, myslel si Dušan. Ted' nás pohladí... a pak nás sežere zaživa. Neukazuj slabost. Nenech se zviklat tím, že to tady voní po jasmínu.*

„Víte,“ pokračovala Milena a dívala se jim přímo do očí s upřímným zájmem, „hledám někoho, komu můžu věřit. Nejen firmu, ale lidi. Věřím, že vy dva ten systém postavíte nejen z kódu, ale z přesvědčení. Nebo?“

Tobiáš se podíval na Dušana. Byli úplně vyřízení. Ta její vlídnost je odzbrojila víc než jakýkoliv nátlak. Byli připraveni bojovat, ale neměli proti komu.

2. Madam

2.1

V jejich malé pronajaté podkrovní kanceláři, která spíš připomínala sklad vyřazené elektroniky než sídlo nadějného startupu, bylo nedýchatelno. Na stolech ležely zbytky pizzy a Dušan právě vítězoslavně praštil do stolu.

„Je to tam, Tobi! Ten kód běží hladce jako po másle. Madam z toho zítra padne na zadek,“ vydechl Dušan a prohrábl si své věčně rozcuchané vlasy.

Tobiáš si poposunul brýle a aniž by odvrátil zrak od monitoru, zamumlal:

„Nezakřikni to. Pokud se to kousne zrovna ve chvíli, kdy se bude dívat, jsme nahraní. Víš, jak je precizní. Ta si všimne i chybějícího středníku v komentáři.“

Oba se na chvíli odmlčeli a dívali se na řádky kódu, které pro ně znamenaly všechno. V jejich sdíleném adresáři se ten projekt jmenoval stručně:

"M_Adam". Pro Tobiáše to byl vrchol logiky a čistého kódu, pro Dušana jeden z mnoha podnětů pro vtipy. „Hele, Tobi, Madam už poslala ty podklady k API,“ prohodil Dušan tehdy poprvé, a aniž by sundal nohy ze stolu, hodil po parťákovi zmačkaný pytlík od chipsů. Tobiáš si upravil brýle a ani se neotočil. „Milena Adamová. Říkej jí aspoň v mojí přítomnosti normálně. Je to náš největší klient, ne tvoje teta.“ „Však jo, M. Adamová,“ zašklebil se Dušan. „Zkráceně M. Adam. Madam. Sedí to k ní, ne? Je přísná, je

chytrá a vypadá, že nás oba prokoukne dřív, než stihneme nahrát první commit.“

Najala si je, i když byli v podstatě nikdo. Dva kluci s dobrým nápadem a drzým čelem. Za poslední tři měsíce jim dala víc důvěry, než by jim dal jakýkoliv investor.

2.2

„Pořád nechápu, proč si vybrala zrovna nás,“ zavrtěl hlavou Dušan a zabořil se do rozvrzané židle. „Vždyť na ten projekt mohla mít desítku zavedených firem v saku. A my jsme cenu nenasadil nijak zvlášť nízko. Příliš neušetří, a to riziko...“

„Možná právě proto,“ uvažoval Tobiáš. „Třeba nechce ušetřit, chce něco jinýno. Ty firmy by jí prodaly krabici. My jí prodáváme mozek. Ale Dušane, fakt... ta konference příští týden, to je náš křest ohněm. Musíme tam působit jako profíci. Žádný tvý fórký o blondýnách, žádný moje koktání. Musíme Madam dokázat, že neudělala chybu, když nám podepsala tu zálohu.“
Bezděky použil Dušanem vytvořenou přezdívku.

Dušan se uchechtl a hodil po Tobiášovi zmačkaný papír. Když byl něčím vzrušený, jeho prsty byly neklidné, pořád musel něco žmoulal a pak to házel kolem sebe. „Neboj se, šprte. Nahodíme zase košile, budeme se tvářit, že víme, co je to 'compliance', a budeme jí krýt záda. Ona tam bude za tu hvězdu, co objevila talent, a my budeme ty talenty. Hlavně nesmíme vypadat, že jsme včera dojedli poslední instantní polívku.“

Tobiáš se uložil rozepsaný manuál a poprvé ten večer usmál. „Fakt se bojím, že nás prokoukne. Působí tak... neproniknutelně. Všimne si všeho. I toho, jak se ti strachy klepou ruce, když jí podáváš tablet.“

„To není strach, to je adrenalin,“ ohradil se Dušan, i když věděl, že Tobiáš má pravdu. „Madam je sice přísná, ale je férová. Viděl jsi, jak reagovala na tu chybu v modulu C? Žádný křik. Jen se na nás podívala tím svým zrcadlovým pohledem a řekla: 'Pánové, já platím za řešení, ne za omluvy.' To mě úplně odrovnalo.“

„Mě taky,“ přikývl Tobiáš. „Je to osobnost. Fakt se nesmíme shodit. Na tý konferenci musíme zabodovat tak, aby s námi chtěla podepsat i tu další fázi.“

Protože jestli nás po tomhle měsíci pustí k vodě, můžeme tyhle mašiny zase prodat do bazaru.“

2.3

Dušan vstal, přešel ke špinavému oknu a vyhlédl do noci. Dole zacinkala tramvaj, ale ze střešního okna ji nemohl vidět. „Neboj. Máme to nejlepší, co mohla dostat. A ona to ví. My jsme její černý koně, Tobi. Příští týden jí ukážeme, že sázka na nás byl její nejlepší byznys tah roku.“

Tobiáš se podíval na jméno "Milena Adamová" v hlavičce smlouvy, která ležela na stole. Cítil tu tíhu zodpovědnosti, ale i tu opojnou radost z toho, že je někdo jako ona bere vážně. V tu chvíli pro ně byla jen nedosažitelným vzorem, profesionálkou z jiného vesmíru, kterou se snažili nezklamat.

Ani jeden z nich neměl nejmenší tušení, že za týden v jednom hotelovém sále se tyhle mantinely začnou rozplývat pod tlakem něčeho, co se v žádném kódu naplánovat nedalo.

3. Kritické přetížení

3.1

Vzduch v sále byl prosycený pachem ozónu z běžících projektorů a vlažné kávy, která už dávno ztratila svou vůni. Hlavní přednáška skončila, ale na plátně za nimi stále svítil komplikovaný diagram neurální architektury – modré čáry se proplétaly jako nervová zakončení a vrhaly na ně bledé, mihotavé světlo.

Milena se opřela o poněkud nestabilní stůl a oba kolegové instinktivně uhnuli pohledem od jejího výstřihu. Její přítomnost byla tichá, ale absolutní. Hedvábná halenka barvy antracitu se jí při každém nadechnutí napnula přes hrudník a stříbrný řetízek na jejím krku se jemně houpal v rytmu jejího hlasu.

„Ten algoritmus je příliš opatrný,“ pronesla nízkým, kultivovaným hlasem. „Chová se, jako by se bál udělat chybu. Jako by se bál... dotknout se jádra.“

Tobiáš, ten vyšší z obou mladíků, stál tak blízko, že mohl cítit teplo sálající z jejích paží. V rukou svíral tablet, ale jeho prsty se nepohybovaly. Sledoval, jak se Mileniny rty pohybují, jak precizně artikuluje každé slovo, aby

mermomocí udržel svůj pohled na jejím obličejí a nesklouzával trapně níž.

„Možná jen čeká na správný impuls,“ odpověděl a jeho hlas byl o oktávu hlouběji, než bylo u něj zvykem. Ani si ji netroufl oslovit jménem, najednou mu to připadalo příliš důvěrné. „Někdy musí systém nejdřív cítit tlak, aby pochopil, co se od něj chce.“

Dušan, který raději mlčky pozoroval diagram na plátně, k nim teď stočil zrak. Byl ten typ, co si vyhrnuje rukávy u košile, jako by byl neustále připraven k akci. Naklonil se k nim nad stůl, čímž uzavřel ten těsný, neviditelný trojúhelník. Sál kolem nich jako by přestal existovat. Šum ostatních účastníků konference u bufetových stolků byl jen vzdáleným bzučením.

3.2

„Tlak nestačí,“ namítl Dušan a jeho pohled sklouzl z Tobiáše na Mileninu. V jeho očích byla výzva, která neměla s informatikou nic společného. „Musí tam být hlad. Ta potřeba se propojit, i když hrozí, že se oba systémy přetíží.“

Milena se lehce pousmála a při dalším mrknutí nechala oči zavřené o zlomek sekundy déle. Vnější pozorovatel neměl šanci si té anomálie vůbec všimnout, ale jí v tom nepatrném okamžiku prolétla hlavou smršť otázek, z nichž nejpalčivější zněla: *chápu dobře, že se mnou flirtujete?* Pak odpověděla „Přetížení je riziko, které v našem projektu neakceptujeme.“

Milena se na ně dívala a v duchu se musela pousmát nad tím, jak se oba snaží udržet dekorum, zatímco vzduch mezi nimi vibroval. V tu chvíli si to přiznala. Vždyť přesně proto je tehdy najala.

Sama si moc dobře pamatovala, jaké to bylo před dvaceti lety. Tehdy byl mladý člověk v očích těch „zkušených“ jen ňouma, kterému se automaticky tykalo a posílalo se ho na tu nejnudnější práci. Panovalo přesvědčení, že schopnosti přicházejí až s věkem a za zásluhy, ne s talentem. Milena tehdy musela šplhat nahoru pracně, bez cizí pomoci, a ještě s klacky, které jí staří pardálové házeli pod nohy jen proto, že byla drzá a viděla dál než oni.

A pak se na té první schůzce objevili oni dva. Viděla v nich tu samou dravost, jakou měla tehdy ona. Ale bylo v tom ještě něco víc, co si tehdy nechtěla přiznat. Nebyli to jen mozky v košilích. Byli to sexy kluci s intelektuální úrovní, kterou v jejím mládí uznávali jen u starších mužů. Tenkrát si

uvědomila, že přesně takové lidi chtěla v pětadvaceti znát, bavit se s nimi a mít je blízko. Vybrala si je, protože ji přitahovali. Zatoužila být skrze ně zase chvílku mladá.

3.3

Natáhla ruku k tabletu, který držel Tobiáš. Její prsty se letmo otřely o jeho hřbet ruky. Milenou projel náboj a další výkřik vnitřního hlasu: *to byla náhoda, sakra, snad to nepochopil špatně!* Tobiáš se ani nepohnul, ale Dušan si všiml, jak se mu zadrhl dech. V tom tichu, které následovalo, bylo slyšet jen tlukot tří srdcí, která bila v rytmu, jenž rozhodně nebyl vědecký.

„Záleží na tom,“ zašeptal Tobiáš a neuhnul před jejím pohledem, „kdo ten systém ovládá. A jak moc je ochotný riskovat.“

Mezi nimi se v tu chvíli nenacházela jen data a analýzy. Byla tam hustá, elektrická neviditelná síť, která je k sobě poutala silněji než jakýkoliv pracovní úkol. Stačil by jediný pohyb, jediné slovo navíc, a ten sterilní konferenční sál by se stal svědkem něčeho mnohem živelnějšího než jen odborné diskuze.

Milena se na ně dívala s pobavením, které v sobě mělo něco z predátora i bezbranné kořisti zároveň. Bylo jí přes čtyřicet, věk, který jí dodal klidnou sebejistotu, zatímco těm dvěma u stolu bylo sotva pětadvacet. Uvnitř se však cítila spíš jako jejich žačka než jako suverénní klientka. Fascinovalo ji, s jakou lehkostí se pohybují v kódech, kterým ona teprve začínala rozumět. *Co když mě mají jen za starší ženskou, co si kupuje jejich čas?* blesklo jí hlavou. S muži svého věku věděla, na čem je, ale tady... tady byla na tenkém ledě. Cítila to jiskření, ale zároveň ji spalovala nejistota. *Chápeme to všichni tři stejně, nebo jsem jen směšná?* Těch pár měsíců spolupráce ji naučil vážit si jejich mozku, ale teď se ten obdiv nebezpečně mísil s něčím, co nedokázala racionálně zkrotit.

Tobiáš cítil, jak se mu potí dlaně. V duchu si jako mantru opakoval: „*Je to klientka. Platí tvůj nájem. Je o dobrých dvacet let starší. Chovej se jako profík.*“ Viděl drobné vrásky kolem jejích očí, když se usmála, a místo aby mu to připomnělo věkový rozdíl, jen ho to fascinovalo. Působila vedle nich jako drahé, archivní víno vedle dvou půllitrů piva.

3.4

„Měli bychom se vrátit k té analýze rizik,“ řekl Tobiáš a pokusil se o co nejvěcnější tón, i když mu hlas lehce přeskočil. „Smlouva jasně definuje mantinely projektu. Pokud začneme experimentovat s nestandardními postupy, mohli bychom ohrozit integritu celého systému.“

Milena se na něj dlouze podívala. „Integrita je důležitá, Tobiáši. Ale přílišná opatrnost vede ke stagnaci. Copak vás na té vaší průmyslovce neučili, že ty nejzajímavější věci se dějí na hraně chaosu?“

Dušan se uchechtl. On se narozdíl od Tobiáše bránit nehodlal, jen se snažil vymyslet, jak tuhle intelektuální předeheru přetavit v něco hmatatelného, aniž by vypadal jako štěně, co se snaží vyskočit na pohovku.

„Tobiáš má pravdu v tom, že mantinely existují,“ vložil se do toho Dušan a v očích mu blýskl humor. „Ale já si vždycky myslel, že mantinely jsou v hokeji od toho, aby se o ně člověk mohl pořádně opřít. Nebo k nim někoho přitisknout.“

Milena nadzvedla obočí. „Dušane, vy do všeho jdete s takovou vášní...“

Tobiáš se vložil mezi ně, jako by chtěl tu neviditelnou jiskru uhasit.

„Technicky vzato, vašeň v kódu je jen šum. My musíme ten šum eliminovat, aby zůstala čistá funkčnost.“

Milena přenesla váhu z jedné nohy na druhou a pootočila k němu hlavu. Byla teď tak blízko, že Tobiáš cítil vůni jejího parfému – santalové dřevo a něco ostrého, snad pepř.

„Šum, Tobiáši? Opravdu? Někdy je to právě ten šum, co dělá zážitek nezapomenutelným. Čistá funkčnost je... nuda.“

3.5

Položila ruku na stůl hned vedle Tobiášovy, ale nedotkla se ho. Ten milimetr prázdného prostoru mezi jejich kůží křičel hlasitěji než celý sál plný vědců. *Že jsem radši nesesedl doma a nedopsal ten manuál!* Znělo Tobiášovi hlavou, ale na to už bylo pozdě.

Dušan se opřel zády o sloup a s pobaveným úšklebkem sledoval Tobiášův vnitřní boj.

„Víš co, Tobi? Možná bychom měli vytáhnout z rukávu eso – naši 'šumovou'“

simulaci. Tu, co jsme dělali tenkrát v noci, když jsi říkal, že je to zatím moc riskantní.“

Tobiáš po Dušanovi střelil pohledem, ve kterém se mísila panika a chuť ho uškrtit.

Milena se ale jen záhadně usmála, protože právě sváděla boj se svým vnitřním hlasem. *Nejen flirtujou, oni se o mě přetahujou?*

V konferenčním sále se zhasla poslední světla, což je vyhnalo do předsálí.

Dušan se v jednu chvíli s omluvným výrazem a pohledem na telefon vypařil už před hodinou. „Server v Praze padá do smyčky, musím to vyřešit, než se nám rozsypou data,“ prohlásil s takovou přesvědčivostí, že mu i Tobias, obvykle ostražitý, jen zmateně pokýval hlavou.

4. Bizarní vývoj

4.1

A tak v tlumeně osvětlené hotelové chodbě, kde koberec pohlcoval zvuk kroků, zůstali jen oni dva. Milena a Tobias. Tobias cítil, jak mu v krku vysychá. Každý metr, o který se blížili k pokojům, zvyšoval napětí o několik voltů. Milena šla těsně vedle něj, její rameno se občas otřelo o jeho.

Milena vnímala rytmus jeho kroků a v duchu bojovala se studem. Je tak chytrý. Vidí svět v rovnicích, kterým já jen toužím rozumět. A na věku přece nezáleží, když najdeš někoho na stejné vlně... Ale pak jí bleskl hlavou její vlastní obraz v zrcadle, kde ráno počítala nové vrásky. Co když si jen vykládám jeho slušnost jako zájem?

Tobias vedle ní prožíval svůj vlastní vnitřní chaos. Její intelektuální převaha pro něj smazávala veškeré fyzické rozdíly. *Je tak... komplexní. Krásná tím, jak přemýšlí.* Ale pak ho píchlo u srdce pochybností. *Jsem pro ni jen kluk na práci. Zkušená žena jako ona se mi musí v duchu smát. Určitě pozná, že to jen hraju, abych si nepřipadal jako nula.* Oba šli mlčky, s pohledy upřenými před sebe, zatímco se mezi nimi táhla nit touhy propletená s hlubokou nejistotou z toho, že ten druhý možná vidí svět úplně jinak.

Tobias přiložil kartu k zámku. Zelené světýlko bliklo, zámek cvakl. Dveře se otevřely do tmy, kterou prořezával jen úzký pruh světla z chodby. Tobias

udělal krok dovnitř, připravený na... cokoliv. Ale rozhodně ne na tohle.

„Překvapení!“ ozval se rozverný ženský hlas z postele.

Rozsvítilo se noční světlo. V posteli ležela mladá dívka s rozcuchanými vlasy a telefonem v ruce. „Tobi! Dušan říkal, že budeš mít radost. Prý se ti stýskalo.“

Tobiáš ztuhl jako solný sloup. „Lucie? Co... jak ses sem dostala?“

4.2

Milena stála ve dveřích, na tváři nečitelný výraz, který se pomalu měnil v tiché pobavení. Tobiáš se vyděšeně podíval na Milenu a zašeptal: "Já jsem to fakt netušil". Milena se usmála a nečekaně a bez rozmyšlení vyslala k Tobiášovi vzdušný polibek, protože se jí v tu chvíli strašně ulevilo. Tiše vycouvala na chodbu, aby si dívka v pokoji vůbec nevšimla, že Tobiáš nepřišel sám.

Procházela chodbou ke svému pokoji a v duchu Dušanovi tleskala. Vlastně ji zachránil před velmi hloupou chybou. Dokázala by se smířit s tím, že se vyspí s kolegou, ale Tobiáš byl o dvacet let mladší, proboha! Navíc byl příliš vážný, příliš citlivý. Když se podívala na jeho hladkou, chlapeckou tvář, uvědomila si, že nechce tu tíhu zodpovědnosti, která by s ním byla spojená. Tobiáš byl přesně ten pravý typ pro křehkou Lucii, ne pro pětáctýřicetiletou ženu se silnými stehny a bujným poprsím, jako byla Milena.

S Tobiášem by si připadala stará, jako jeho ochránitelka, ale Dušan byl jiný. Neměl chlapeckou tvář a měl silné, chlupaté paže. S ním by se necítila tak stará a opotřebovaná. Připadal jí víc ‚nad věcí‘ a neotřesitelný. Byl to ten typ, který prostě vstane a odejde, až bude po všem, aniž by nad tím musel vteřinu přemýšlet.

Odemkla své dveře a vešla dovnitř. Nechala tašku sklouznout na zem, vyklouzla z lodiček a pak se zarazila. V její posteli, s rukama za hlavou a s výrazem člověka, který právě vyhrál jackpot, ležel Dušan. Přes sebe měl přehozenou deku, která odhalovala jeho nahé tělo od pasu nahoru. Tělem jí projel blesk. Chlupatý hrudník, silné ruce, přesně jak si ho před chvílí na chodbě představovala. Na zlomek sekundy ji napadlo, jestli to není jen přelud. Ale když promluvil, bylo jasné, že je to realita.

„Vyřídil jsem ten serverový problém dřív, než jsem čekal,“ řekl Dušan s tím svým neodolatelným, drzým úsměvem.

4.3

Milena zůstala stát u dveří. Nepohnula se, neprojevila šok, ani překvapení, ani se nezačala smát. Jen si ho prohlížela s takovým tím klidným, analytickým pohledem, jakým předtím v sále studovala složité algoritmy. Pomalu přešla ke skříni, aniž by se na něj znovu podívala. Hrála o čas sama v sobě. Vůbec nevěděla, jak se zachovat, jela na nějakou záložní baterii, kdy mozek v kritické situaci prostě vypnul emoce a choval se čistě racionálně. „Dám si sprchu. Potřebuji ze sebe smýt ten konferenční prach.“

Zastavila se u paty postele. S naprostým klidem a bez spěchu si vykasala sukni právě tolik, aby odhalila krajkový lem černých punčoch. Dušan ani nedýchal. Milena pomalu, s metodickou precizností, svezla prsty pod krajku a začala punčochu stahovat dolů. Její oči přitom ani na vteřinu neopustily ty jeho. Rozhodla se, že nebude panikařit a že se nenechá ovládnout jeho suverenitou, ale nebylo snadné nespěchat, aby tu scénu měla za sebou a mohla se rychle zavřít v koupelně a všechno si promyslet.

Když druhá punčocha skončila na křesle, narovнала se a hodila si přes rameno hedvábný župan, který vytáhla ze skříně. Dveře koupelny se za ní zavřely a cvakl zámek. Dušan zůstal v posteli sám, s bušícím srdcem a pohledem upřeným na zavřené dveře, ze kterých se po chvíli ozval zvuk tekoucí vody.

Když se po pár minutách zase objevila v pokoji, Dušan netušil, že celou dobu přemítala, jestli využije šanci a vyklouzne z jejího pokoje. Přitom ale věděla, že nemá kam jít spát, když svou postel velkoryse přenechal Tobiášově přítelkyni. Jeho ale ani na sekundu nenapadlo se vypařit, i kdyby měl kam jít. Byl tam a chtěla tam být.

"Nezlobíte se?" Zeptal se. Zdálo se jí, že už ne tak suverénně. Ne snad že by sám ztratil odvalu a drzost, ale protože měl opravdu zájem, jestli se jí nedotknul, jestli ji neurazil, když jí takhle vpadl do soukromí.

"Mám se zlobit, že mám v posteli krásnýho, mladýho, chytrýho, nahýho kluka?" Řekla popravdě a zůstala stát u postele, protože jí přišlo nehorázné lehnout si tam k němu.

4.4

"Nejsem nahej, to bych si nedovolil," ohradil se a odkryl peřinu. Měl na sobě černé boxerky, ale už to gesto, jak se odkryl a odhalil chlupaté břicho podlomilo Mileně kolena.

"Hm," odtušila. "U vás v pokoji už je beztak obsazeno, a tady je volná půlka postele ne?" Zarazila se, protože si v tu chvíli uvědomila, že tím prozrazuje, že vlastně byla s Tobiášem v jejich pokoji. Dušanovi to také hned došlo.

„Počkat... jak víte, že v našem pokoji je Lucie?“

Milena se na něj podívala. Byl to krátký, věcný pohled. Čert vem důstojnost! „No, byl to trochu trapas. Chudák Tobiáš. Přistižen s cizí ženou v cizím pokoji.“

Dušanovi na vteřinu ztuhl úsměv. Ten obraz mu v hlavě proletěl jako kulový blesk: Milena a Tobiáš jdou spolu do pokoje, protože věřili, že Dušan odjel! Rozhodně z tohoto souboje nehodlal vyjít poražený a řekl: "Tobi je u sebe se svou holkou. Ale s cizí ženou v cizím pokoji jsem spíš teď já."

"Skvěle zorganizováno. A co by se mělo stát teď? Půjčíš mi nějaký manuál?" přešla na tykání a vklouzla pod deku na své straně postele.

Dušan se otočil na bok směrem k ní a sjel ji pohledem, ve kterém nebylo ani stopa po úctě k věkovému rozdílu. „Já na rozdíl od Tobiáše manuály ignoruju. Já žiju.“

5. Etika a následky

5.1

Hotelová restaurace byla ráno zalitá sluncem a vůní čerstvého pečiva. Tobiáš seděl u malého stolku v rohu a vypadal, jako by celou noc nespál. Vedle něj Lucie vesele štěbetala a lovila cereálie v misce mléka, zatímco Tobiáš jen tupě míchal kávu a pohledem těkal ke vchodu. Tobiáš vnímal Lucii jen jako bílý šum. Jediné, co skutečně vnímal, byl příchod Mileny a Dušana.

V hlavě mu neustále šrotoval ten moment, kdy Dušan „náhodou“ musel odjet řešit server. *Ten parchant*, myslel si Tobiáš a sevřel lžičku. *Vymyslel to dokonale. Přitáhl sem Lucii, abych neměl čas se starat, co dělá on.* Sledoval Milenu a snažil se v jejím obličeji najít aspoň stín toho, co se dělo. Ale neviděl

nic, což ho znervózňovalo.

Milena vypadala svěže. Měla na sobě krémový kostýmek a v očích ten svůj typický, neproniknutelný klid. O pár vteřin později za ní vešel Dušan. Milena si vzala jen ovoce a černý čaj. Dušan si naložil plný talíř, ale jedl pomalu.

„Dobré ráno,“ pozdravila Milena a rukou naznačila, jestli si může přisednou. Lucie nadšeně kývla, jako by měla pocit, že jí aspoň někdo bude věnovat pozornost.

Milena ukrajovala broskev a kradmo pozorovala Dušana. Musela se v duchu usmívat. Působil na ni jako někdo, kdo vymyslel geniální kanadský žertík, ale teď se trochu potýká s tím, že se do něj sám zamotal. *Včera to byl velký stratég*, napadlo ji při pohledu na jeho soustředěné žvýkání, *ale dneska vypadá, že má plnou hlavu toho, jak se k té své včerejší suverenitě vlastně postavit*. Přišlo jí to odzbrojující a lidské. Nebyl to žádný playboy, jen kluk, co se snaží ustát následky vlastního nápadu.

5.2

Dušan pozdravil Tobiáše a Lucii, ale pořádně se na ně nepodíval. Když se Tobiáš zeptal, jestli tu smyčku na serverech vyřešil, zacukalo Dušanovi v oku. "Jo dobrý," přikývl a pak předstíral zaneprázdněnost svým plným talířem. Naštěstí Lucie a Milena udržovaly hovor a tak nemusel Dušan ani Tobiáš v tuhle chvíli nic řešit.

Jak to ta ženská dělá? vrtalo Dušanovi hlavou. Milena vedle něj seděla jako dokonale vybroušený diamant, reagovala na Luciiny žvásty se zájmem a vypadala, jakoby o té noci v hotelovém pokoji s drzým mladíkem jí jen vyprávěla nějaká vzdálená příbuzná. Ta její nečitelnost ho fascinovala i děsila zároveň. Měl pocit, že po tom všem, co se mezi nimi v noci stalo... vlastně vůbec netuší, co si teď o něm ona myslí. Ta proměna, jak elegantně teď pije čaj a jaká byla před pár hodinami, byla pro něj neuvěřitelná.

Milena pak mluvila o dnešním harmonogramu, co je na poslední přednášce čeká. Tobiáš viděl, že Dušan je dnes neobvykle zaražený. A u Mileny... tam neviděl vůbec nic. Byla jako dokonale vyleštěné zrcadlo. To ho znervózňovalo nejvíc. Tušil, že se něco změnilo, ale ta profesionální maska, kterou oba nosili, byla neprůstředná. Nemohl se zeptat. Bylo by to nevhodné, trapné. Absurdní, skoro šílené.

„Půjďte s námi na tu závěrečnou přednášku o etice v automatizaci?“ zeptala se Milena Lucie a v hlase jí zněl upřímný zájem, bez stopy povýšenosti. Lucie se rozzářila, ale pak trochu nejistě střelila pohledem po Tobiášovi. „Ježiš, tady zní všechno tak hrozně složitě. Já myslím, že radši počkám nahoře v pokoji, v televizi dávají nějaký seriál a aspoň si v klidu dobalím. Stejně bych nic nepochopila.“ Zasmála se zvonivým, bezstarostným smíchem.

Tobiáš se na ni usmál a pohladil ji po ruce. „To je v pohodě, Lucko.“

5.3

Když byl Tobiáš chvíli zabavený Lucií, Dušan se narychlo naklonil k Mileně, až cítila jeho horký dech na uchu. „Je úplně pitomá, že jo?“ zašeptal tiše, aby to slyšela jen ona. „Tobiáš má přesně takový holky rád.“

Milena na Dušana vrhla varovný pohled, ale on se jen uculil do svého šálku. Dušan věděl, o čem mluví. Znal Tobiáše roky, už z průmyslovky, a věděl, že Lucie je pro něj kotva v realitě. Tobiáš byl ten typ kluka, co vždycky trpěl svou vlastní bystrou hlavou. Brýle, které si pořád zbytečně poposazoval, i když mu pevně držely na nose, a schopnost vyřešit rovnici dřív, než učitel stihl dopsat zadání, z něj dělaly cizince v každém kolektivu. Cítil se jako loser, šprt, co se nikdy nehodí do party. Lucie mu ale nekladla žádné složité otázky. S ní mohl být jenom „Tobi“, kluk, co jí pomůže s nákupem a kouká s ní na filmy, u kterých se nemusí přemýšlet. Vracela ho mezi normální lidi, kde se nemusel stydět za to, že je geniální – protože na tom vůbec nezáleželo.

Dušan to měl jinak. Se svými širokými rameny, chlupatýma rukama, a vizáží někoho, kdo by vám spíš opravil karburátor než naprogramoval neuronovou síť, nikdy osamělostí netrpěl. Jeho prudkost byla jeho štítem. Lidé u něj inteligenci nečekali, a tak je mohl kdykoliv překvapit nebo ji prostě skrýt, když se mu to hodilo. Tobiáš byl svou inteligencí vězněn, Dušan ji používal jako zbraň, kterou tasil jen v pravou chvíli.

Milena si lokla čaje a sledovala Tobiáše, jak trpělivě vysvětluje Lucii, kde najde v hotelu bazén, kdyby se nudila. Bylo na něm vidět, že ho to neotravuje, že se necítí při tak banálním vysvětlování trapně, naopak. Milena cítila, že miloval tu její bezelstnou jednoduchost, protože mu dovoľovala

vypnout ten věčný procesor v hlavě. Znovu v duchu děkovala Dušanovi za tu noční fintu, která zabránila tomu, aby tenhle laskavej kluk podvedl svou milou, i když pitomoučkou slečnu.

5.4

Milena totiž viděla i tu jeho druhou stranu. Viděla, jak Tobiášovi svítí oči, když spolu mluví o projektu. Viděla tu hladovost po někom, kdo mu rozumí i v těch nejtemnějších koutech jeho algoritmu. A to bylo to, co ho na Mileně tak děsilo a fascinovalo zároveň, a i když každému z nich ten večer běžely hlavou nejrůznější pochybnosti, tohle bylo to jediné, v čem se jejich úvahy trefily do černého. Milena byla pro Tobiáše nebezpečná, protože s ní nemohl být tím „normálním klukem“. S ní musel být tím, kým skutečně byl. A za což se často nenáviděl.

„Tak my půjdeme?“ zvedla se Milena od stolu a narovнала si sako. „Čas běží a etika nepočká.“

Tobiáš vstal okamžitě, Dušan s lehkým povzdechem o vteřinu později. Když odcházeli, Dušan se ještě jednou ohlédl po Lucii, která se od nich odpojila a vyrazila k výtahu.

„Víš, Mileno,“ prohodil Dušan, „někdy je fajn mít v životě někoho, kdo si myslí, že 'cloud' je jenom mrak na obloze. Člověk se pak necítí tak... zodpovědný za konec světa.“

Tobiáš se málem zapotácel. *Víš? Víš, Mileno?* To jedno jediné slovo do něj narazilo jako nákladní vlak. *On jí tyká.* Všechno do sebe začalo zapadat. Dušanovo noční zmizení, Lucie v jejich posteli, ten podivný klid u snídani. Oni spolu... oni to udělali.

Tobiáš necítil žárlivost v tom klasickém slova smyslu. Necítil se zrazený jako muž. Cítil čistou, ryzí hrůzu o osud projektu. *Kolaps systému*, problesklo mu hlavou. *Narušení objektivit. Klientka a vývojář. Emoční vazba rovná se ztráta kontroly.*

5.5

Díval se na Dušanova široká záda a na Milenin elegantní krok. Dušan vypadal spokojeně, jako někdo, kdo si právě sbalil nářadí po dobře odvedené práci. Milenina neproniknutelná maska teď pro Tobiáše dostala úplně jiný význam.

Nebyla to jen profesionální hradba, byl to úkryt.

Jak můžeme dál pracovat? děsilo ho. Co když se pohádají? Co když ji Dušan našťve a ona nám stopne financování? Co když se do toho začnou motat city a kód půjde stranou? Měl chuť Dušana chytit pod krkem a zařvat na něj, jestli si uvědomuje, co riskoval. Místo toho si jen urovnal brýle na nose a cítil, jak se mu na čele perlí studený pot.

„Děje se něco, Tobiáš?“ otočila se Milena, jako by vycítila jeho neklid.

„Ne,“ vypravil ze sebe Tobiáš a hlas mu zněl cize. „Jen přemýšlím o té etice v automatizaci. Je to... složitější pole, než jsem si myslel. Tolik proměnných, které člověk nedokáže předvídat.“

Dušan se po něm ohlédl s tím svým křivým úsměvem. „Všechno se dá předvídat, Tobi. Jen musíš vědět, jaký algoritmus zrovna běží.“

Tobiáš se na něj podíval a poprvé v životě pocítil k Dušanovi něco, co nebyla jen profesní rivalita. Byla to obava, že jeho přítel a kolega právě do jejich precizně vyladěného světa vnesl virus, který se nedá jen tak odmazat.

6. Teorie chaosu

6.1

O týden později, když se Milena připojila na obvyklou online schůzku, seděl na druhé straně jen Tobiáš. Jeho obličej v rámečku monitoru působil bledě, modré světlo obrazovky mu zvýrazňovalo ostré rysy a odráželo se v brýlích tak, že mu nebylo vidět do očí.

Milena chvíli čekala, sledovala prázdné místo v druhém okně aplikace, a pak se zeptala: „Čekáme na Dušana? Máme dnes projít ty revize modulů.“

Tobiáš ani nepohlédl do kamery, zřejmě sledoval její obraz na monitoru.

„Dušan dnes nedorazí,“ řekl plochým, až mechanickým hlasem. „Server v Praze padá do smyčky. Musí to vyřešit, než se nám úplně rozsypou data.“

V nastalém tichu zůstala viset ta samá věta, slovo od slova, kterou Dušan použil před týdnem na konferenci, než zmizel. Tobiáš ji teď vyslovil s takovou mrazivou přesností, že nebylo pochyb – nebyla to náhoda. Byla to hozená rukavice.

Milena pocítila, jak se jí v hrdle stáhlo napětí. Tušila, že ta chvíle přijde. Tobiášova mysl nesnášela nevyřešené proměnné a tohle byla proměnná, která mu nabourávala celý systém. *Co mu asi Dušan řekl?* blesklo jí hlavou. *Není to přece ten typ, co by se vykecával o svých sexuálních zkušenostech. Že by si něco jen Tobiáš odvodil sám?*

„Tobiáši,“ začala Milena opatrně a snažila se udržet tón klientky, která má situaci pod kontrolou, „doufám, že ta... smyčka na serveru... nebude mít vliv na náš dnešní program.“

6.2

Tobiáš zvedl hlavu a srovnal si brýle. „Vliv na program to má vždycky, Mileno. Jakmile se v systému objeví prvek, který tam nepatří, začne to ovlivňovat stabilitu celku. Dušan je můj partner. Spolupracujeme pět let. Naše efektivita vždycky stála na tom, že jsme... průhlední.“

Tobiáš cítil, jak mu buší srdce až v krku. Děláš to správně, hučelo mu v uších. Musíš chránit projekt. Je jí sice pětáctyřicet a je to klientka, ale Dušan je idiot, co nevidí dál než za jednu noc. Pokud se to podělá, přijdeme o všechno. Cítil k Mileně podivný mix úcty a hněvu. Obdivoval její mozek, ale teď ji viděl jako virus, který napadl jejich bezpečný, logický svět.

Milena se opřela do křesla. „Chápu. Doufám, že tu smyčku brzy rozpletete. Takže... projdeme to sami?“

Tobiáš jen stroze přikývl a začal sdílet obrazovku. Následujících dvacet minut proběhlo v klidném tempu. Tobiáš byl jako vždy precizní, ale už v něm nebyla ta křečovitá snaha o odstup. Společně procházeli kód a Milena ho nechala mluvit, sledovala, jak se uklidňuje, když se pohybuje ve svém živlu. Když skončili, Tobiáš si sundal brýle a promnul si oči.

„To je z mé strany vše, Mileno. Máte k tomu nějaký dotaz?“

Milena poposedla, v tváři měla mírný, vstřícný výraz. „Vlastně mám jeden dotaz. Kdyby v tvém pokoji tenkrát nebyla Lucie... měl bys teď důvod cítit se provinile, že jsi narušil naše profesionální vztahy?“

Tobiáš na vteřinu znehybněl. Ale nebyl to šok z útoku, bylo to spíš, jako by mu někdo konečně nahlas řekl to, co se bál přiznat sám sobě. Díval se do monitoru a v hlavě se mu prohnaly obrazy té noci. Viděl sám sebe, jak stojí u

dveří, s bušícím srdcem, připravený do toho pokoje vejít s ní a jak mu pak poslala vzdušný polibek. V tu chvíli mu to došlo. Celá ta jeho přísnost k Dušanovi měla jen zakrýt fakt, že on by do té postele s Milenou vlezl úplně stejně ochotně.

6.3

A pak mu došlo ještě něco mnohem silnějšího. *Ona by se mnou fakt šla.* To uvědomění přes něj přešlo jako vlna blaženého tepla. Tehdy v tom hotelu si nebyl jistý, přišlo mu to jako šílená představa, myslel si, že si jen něco namlouvá. Ale teď, z tónu jejího hlasu a z toho, jak se na něj dívala, pochopil, že ty sympatie byly oboustranné. Že ho neviděla jako kluka na práci nebo šprta s brýlemi, ale jako muže. Že nedělala rozdíl mezi ním a Dušanem.

Tobiáš se zhluboka nadechl a poprvé se na Milenu přes monitor upřímně, neformálně usmál. „Asi jo,“ odpověděl tiše a smířlivě. „Vlastně určitě. Měl bych se proč cítit provinile.“

Napětí, které se mezi nimi týden táhlo, se v tu vteřinu rozplynulo. Tím, že mu teď začala také tykat naznačila, jako by to, co se nestalo, skutečně proběhlo. Protože v jeho mysli to opravdu proběhlo a ona mu teď dala najevo, že v její mysli také.

„Díky, Mileno,“ řekl Tobiaš a tentokrát to slovo neznělo jen jako profesní zdvořilost.

„Tak jo, tak zase za týden,“ usmála se Milena a odpojila se z hovoru. „Slibuju, že už žádné smyčky na serveru nebudou.“ Dodala už jen pro sebe.

Milena byla před začátkem hovoru zvědavá, jak s ní bude Dušan mluvit. Pravidelný úterní hovor právě proběhl – a Dušan tam nebyl. *Vycouval? Zdrhnul? Co to znamená? Vždycky měl hlavní slovo Tobiaš, to se na mě teď nedokázal podívat už ani přes kameru?*

6.4

Celý ten týden před tím se nesl v duchu zvláštního, tichého příměří. Nebyla to ta tíživá pauza před bouří, ale spíš takové to nadechnutí po velkém třesku, kdy čekáte, až se prach usadí, abyste viděli, co vlastně zbylo vcelku.

Dušan se choval nečekaně zdrženlivě. Nebylo to proto, že by litoval nebo nevěděl, co dál. Spíš v sobě poprvé cítil určitý druh respektu, který ho nutil

držet si odstup. On, který byl zvyklý brát si věci útokem, najednou nechtěl nic pokazit. Celý týden po očku sledoval svůj telefon. Každé pípnutí ho vytrhlo z koncentrace. *Mám jí napsat?* napadlo ho stokrát. *Nebo je to moc? Nechce mít po tom všem klid?* Nechtěl vypadat jako zamilovaný kluk, i když se mu přesně tyhle pocity draly do vědomí.

Vzpomínal na ten moment, když ráno vyšla z koupelny. Neměla na sobě ten hedvábný župan, jako večer, ale jeho tričko. Byl to ten nejvíc „neprofesionální“ pohled, jaký kdy zažil. Sedla si k němu na postel a místo nějakých vášnivých vyznání se začali smát. „Ty jsi fakt pako,“ řekla mu tehdy a prsty mu projela rozcuchané vlasy. „Víš, co by se stalo, kdybych tě večer vyhodila? Musel bys spát na chodbě.“ „Risk je zisk, Mileno,“ odpověděl a přitáhl si ji k sobě. Pamatoval si tu tíhu jejího těla, tu měkkost a zároveň sílu, se kterou ho objala.

6.5

Milena na tom celý týden nebyla o moc jinak. Každý den sice fungovala jako obvykle, ale často se přistihla, že se nesoustředí a usmívá do prázdna. Cítila se... lehce. To setkání v ní probudilo něco, co už dlouho považovala za uzavřenou kapitolu. Ženskost, která nepotřebuje schovávat silná stehna nebo věk, protože pro toho chlapa na té druhé straně postele to byla jen další součást její přitažlivosti. *Proč tomu říkám 'setkání'?* Podivila se v duchu. *Proč to nenazvu pravým jménem? Žádné setkání se mnou nic neudělalo. To nebylo setkání. Ale milování. Bože!*

Čekala, jestli Dušan zavolá. *Je to mladý kluk, určitě má spoustu jiných věcí,* říkala si, ale v hloubi duše doufala, že se ozve. Nechtěla na něj tlačit, nechtěla mu volat jako „klientka, co chce víc“. Chtěla, aby to zůstalo v té rovině, kde se to stalo – přirozené, dobrovolné a bez závazků, které by je oba svazovaly. Vybavila si detail, jak se v noci probudila a viděla ho, jak spí na břiše, s jednou rukou pod polštářem. Působil tak neškodně, úplně jinak než ten drzý chlupatý chlap, který ji večer překvapil v její posteli. Lehce ho pohládila, a on se ze spaní jen přitulil blíž. Bylo v tom něco neuvěřitelně lidského a prostého. Proto si pak ráno na sebe navlékla to jeho tričko, aby pomyslně byla ještě chvíli k němu přitisknutá. Překvapilo ji, že jí to tričko nebylo přes prsa těsné a uvědomila si, že je to fakt svalnatý, nádherný mužský. *Žádný kluk, pořádný*

kus chlapa.

Oba byli vlastně v pohodě, a zároveň oba v tom týdenním vakuu lehce tápali. Nikdo z nich nechtěl být tím prvním, kdo prostoupí tu bublinu, aby ji náhodou nerozbil. Dušan se bál, že bude za dotěru, Milena se bála, že bude za stíhačku.

6.6

Když pak proběhla ta schůzka s Tobiášem, Dušan jen čekal, až mu Tobiáš napíše, že je čistý vzduch. Tobiáš mu po schůzce napsal jen krátkou zprávu: „Mluvili jsme. Je to v klidu. Hlavně už žádný smyčky na serveru.“ Dušanovi spadl kámen ze srdce. Vzal telefon a poprvé za ten týden jí napsal zprávu, která nebyla o revizích: „Tobiáš říkal, že jsi mě dneska postrádala. Doufám, že jsi mu neřekla všechno o mých tajných rezervách...”

U Mileny na stole se rozsvítil displej. Přečetla si to, vydechla a cítila, jak se jí vrací ten klidný, sebevědomý úsměv. Nebyla to zpráva od zamilovaného kluka, ale od partáka, který ví, co se stalo. Snažila se mu odepsat stejně lehce, ale vůbec nebyla schopná se vyjádřit. Všechno jí hned připadalo pitomé. Asi padesátkrát tu zprávu přepsala. Zbylo z ní nakonec jen: „Umím držet tajemství. Takže příští úterý zase ve třech?”

Odpověď přišla okamžitě: „Měl jsem tušit, že tebe prostě uspokojí jen trojka. V úterý ahoj.“

Milena se zasmála nahlas. Bylo to ono. Žádné drama, žádné složité vyznání. Jen ta správná míra drzosti, dvojsmyslů a pochopení.

7. Paradox věku

7.1

Dušan s Tobiášem teď přijížděli denně do Prahy, protože Milena jim vytvořila pracoviště ve svojí kanceláři. Projekt finišoval a nestačili jí jen schůzky jednou týdně online.

Ráno jim cesta naštěstí zabrala asi jen půl hodiny, protože oba byli zvyklí vstávat brzy a už v sedm ráno zařezávali u strojů. Tím se vyhnuli ranní špičce, auto nechali na parkovišti na konečné metra a za pár minut byli v centru.

Milena měla úplně jiný rytmus, přicházela až na devátou, na obědy nechodila a zůstávala v kanceláři ještě dlouho po jejich odchodu.

Návrat domů ve špičce byl pro Tobiáše s Dušanem horší, vlekli se kolonou na výpadovce a večery už netrávili spolu, i když dřív jim nevadilo přenocovat jeden u druhého nebo v tom pronajatém kanclu, najednou si potřebovali od práce i od sebe navzájem trochu odpočinout.

Dřív chodívali společně do fitka, ale teď trávil Tobiáš všechn svůj volný čas s Lucií. Dušanovi se vlastně docela ulevilo; nevěděl by, jak vysvětlit, proč se fitku začal vyhýbat. Bylo to totiž proto, že tam často narážel na své ,kamarád taky rád' známosti. Nějak se nedokázal zbavit té své fixace na Milenu a bylo by mu trapné odmítnout sex s některou oblíbenou buchtou.

7.2

Tobiáš a Dušan vstávali v šest, nesnídali, a tak byli v poledne už hladoví. Hlavně byli nadšení, že už se nemusí živit pizzou z krabice a instantní polívkou, tak kolem poledne chodili na delší obědy, pokaždé do jiné restaurace. Když se odpočatí a nacpaní jednou vraceli do kanceláře, zahlédli přes okno kavárny Milenu. Naproti ní seděl mladík asi tak v jejich věku, možná o něco mladší. Měl na sobě mikinu s logem technické univerzity, hladké delší vlasy a ten druh neklidné, dravé energie, kterou Dušan tak dobře znal ze zrcadla.

Tobiáš zakroutil hlavou, když viděl, že se Dušan zastavil, aby je sledoval. A sám pokračoval v chůzi dál. Dušan pozoroval, jak se Milena směje – ne tím profesionálním úsměvem, ale široce, skoro holčičkovsky. Pak se naklonila a položila ruku na jeho předloktí. Ten kluk ji chytil za prsty a něco jí šeptal. Na odchodu se k ní naklonil a vtiskl jí dlouhý polibek na tvář. Milena mu pak s naprostou přirozeností urovnala límec u bundy. *„Takže takhle to je. Mladý mozky jsou její slabost. Jsem jen další v řadě. Další upgrade jejího systému.“* Povzdechl si.

Dušan se otočil a šel kus zpátky, aby se s Milenou nepotkal. Pak koupil nesmyslné dva kelímky espressa, které stejně nikdo z nich nepil, a do kanceláře dorazil až pár minut po Mileně s výrazem někoho, kdo právě v kódu našel kritickou chybu. Milena už seděla u stolu, v uších sluchátka a v obličeji ten svůj mírný, soustředěný výraz, který mu už pár týdnů nedával

spát. Klidně si s ním vyměňovala dvojsmyslné, odvážené textovky, ale fyzicky už ho k sobě víc nepustila.

7.3

„Nesu dopink,“ oznámil Dušan a položil kafe před ni. „I když jsem koukal, že ty už jsi dneska dostala pěknou dávku energie. V té kavárně u pasáže. To byl nějaký nový modul do našeho týmu? Vypadal... velmi akčně. Skoro bych řekl, že jste ladili synchronizaci v reálném čase.“

Tobiáš, který doteď mlčky klofal do klávesnice, se pobaveně ušklíbl. Dušanova žárlivost byla tak průhledná, až to bylo roztomilé. Milena si sundala sluchátka, vzala kelímek a s jiskrou v očích se na Dušana podívala. „Ty jsi nás viděl? No, musím přiznat, že tenhle 'modul' je moje nejlepší práce. Fakt se mi povedl, i když někdy s ním je těžká řeč.“

Dušan se opřel o stůl a sjel ji tím svým drze-inteligentním pohledem. „Nezdálo se. Vypadalo to, že si rozumíte i beze slov. Ta 'fyzická vrstva' tam docela fungovala. Jen jsem si říkal, jestli není moc... progresivní.“

Milena se rozesmála. Byl to upřímný, hřejivý smích, ve kterém nebylo ani stopa po hněvu. „Vlastně máš pravdu, Dušane. On je neuvěřitelně progresivní. Lukáš končí magistra na matfyzu a od příštího měsíce nastupuje na stáž do CERNu. Bohužel se odstěhuje do Ženevy.“

„CERN? Takže další mozek,“ prohodil Dušan a v hlase mu zazněla nechtěná úcta, kterou se snažil maskovat ironií. „No, doufám, že tě tam nebude tahat s sebou. To by nám ten projekt docela rozhodilo.“

„No, myslím, že to v cizině zvládne i bez maminky. Je to můj syn.“

7.4

Dušanovi v tu vteřinu klesla čelist. Svět se na moment přestal točit. Syn. Magistr. Matfyz. Všechny ty obrazy z hotelové noci – to, jak se jí dotýkal, jak se s ním smála, jak s ním spala – se najednou střetly s realitou ženy, která má dospělého syna v jeho věku. Ten věkový rozdíl, který se v hotelu zdál být jen pikantním detailem, se najednou proměnil v nepřekonatelnou propast. Dušan si připadal jako kluk, který si hrál na dospělého, a právě ho přistihla máma.

„Syn?“ vypravil ze sebe. V kanceláři se zastavil čas.

„Jo, já vím,“ řekla Milena tiše a podívala se mu přímo do očí s tím svým neuvěřitelným úsměvem. „Dneska má narozeniny. Pětadvacet. Je přesně o měsíc starší než ty.“

Zbledl. Rozuměla mu. I ona stále žila s tou erotickou ozvěnou, ale tuhle ‚ledovou sprchu‘ už si v hlavě prožila před nějakou dobou. Tu erotickou jiskru, kterou si Dušan chtěl udržet a dál ji rozvíjet, ze sebe spláchla tím, že si prostě přiznala: *Sakra, je mladší než můj syn.*

„Do prdele,“ vydechl Dušan a klesl do židle.

V tu chvíli mu připadalo trapné, že si s ní tak drze dopisoval. Najednou to všechno působila tak oplzle a nevhodně.

Tobiáš se začal tiše smát do monitoru. Dušan tam jen seděl, zíral na své boty a pomalu mu docházelo, že ta noc v hotelu nebyla začátek románu, ale prostě jen... noc. Že ta její odtazitost nebyla jen hra, předehra k něčemu dalšímu. Jen ta jedna noc, s naprosto jasným datem expirace, které Milena pochopila mnohem dřív než on.

8. Binární pravda

8.1

Lucie to na něj vyklopila v úterý večer. Bez okolků. Prý – žádný dlouhý románek. Jen jednu, slabost, chyba. Když se jí Tobias s vytřeštěnými očima ptal, s kým, odmítla odpovědět. A v Tobiasově hlavě se v tu vteřinu rozsvítilo jediné jméno: Dušan.

Od té chvíle nemyslel na nic jiného než na tu zradu. Každé ráno ho vyzvedával na cestu do práce, ale zrovna dneska jako na potvoru měl Dušan volno. Tobias by mu nejradši rozbil hubu, ale neměl příležitost se vybít. Chtěl ublížit všem, o kterých si myslel, že ublížili jemu. Teď už hodinu tupě zíral na blikající kurzor. Náhle se otočil k Mileně. Ta v klidu něco psala do svého zápisníku, úplně mimo jeho vnitřní peklo.

„Až bude zase nějaká konference, tak už tě do té postele zatáhnou, Lucie nelucie,“ vypálil Tobias. Hlas mu přeskočil, znělo to skoro jako vyhrůžka.

Milena přestala psát. Pomalu si sundala brýle a podívala se na něj. Viděla, že je úplně mimo. „Hele, tak fajn.“ Přikývla. „Dušana už jsem v posteli měla,

tak jsi na řadě ty. Předved', co umíš.“

Tobiáš zůstal sedět jako opařený. Ta věta do něj narazila jako ledová kra. Veškerá ta jeho „temná“ póza se v tu vteřinu rozstříkla o její klid. Uvědomil si, jak uboze to znělo.

„Do prdele,“ vydechl a lžička, kterou celou dobu žmoulal v ruce, s tichým křupnutím praskla. „Bože, já jsem takovej debil. Mileno, promiň... já jsem to takhle vůbec nemyslel. Jenom mi úplně hrabe.“

„To vidím,“ řekla Milena a odložila propisku. „Co se děje?“

8.2

Tobiáš se nadechl, ale hlas se mu třásl. „Lucie. Podvedla mě. Prý jednou. A já... já prostě vím, že to byl on. Dušan. Chtěl jsem mu to prostě vrátit. I jí. Jsem úplnej idiot, že jsem na tebe takhle vyjel.“

„Nevěra, to je fakt na hovno,“ řekla Milena prostě a už se zase sklonila nad zápisníkem. Byla už dva roky rozvedená a věděla o tom své. „Běž domů, Tobiáši. Vyspi se z toho. Zítra přijďte oba včas, a hlavně Dušana cestou nezabij, mám pro něj práci.“

Tobiáš sbalil svůj notebook, jen hlesl „čau“, popadl batoh a vypadl ven.

Milena se zarazila. Co to říkal? Byl na mě sprostěj, že mě zatáhne do postele, protože se chtěl pomstít Dušanovi? A co to má co dělat se mnou? Ne, ne, ne! Tohle už přece skončilo!

Druhý den to v kanceláři hučelo napětím víc než servery pod náporem. Cestou v autě Tobiáš předstíral únavu, aby s Dušanem nemusel mluvit. Ovládal se. Teď právě Dušan dopisoval kód, když Milena odešla z kanceláře a Tobiáš se prudce zvedl ze židle. Už to v sobě neudržel. Ta představa, jak Dušan s Lucií...

„Jak jsi mi to mohl udělat?“ vyhrkl Tobiáš a hlas se mu třásl vztekem.

„Vyspat se s ní a pak tady sedět a tvářit se jako můj nejlepší kámoš? Jak jsi mohl být takovej parchant?“

Dušan ztuhl. Ruce mu zůstaly nad klávesnicí. V hlavě se mu okamžitě promítla Milena, ten hotelový pokoj a ta neskutečná noc... „Tobi... já...“

Dušan si povzdechl a otočil se na židli. „Nebylo to plánovaný. Fakt ne. Ale prostě nešlo odolat. Ona je tak neuvěřitelně inteligentní, má v sobě ten klid a

hloubku, já jsem prostě v tu chvíli vůbec nepřemýšlel o následcích. Prostě mě to semlelo. Ale už je to přece dávno pryč.“

Tobiáš se na něj podíval, jako by mu narostla druhá hlava. „Lucie? Lucie je podle tebe inteligentní a má hloubku?“

8.3

Dušan na něj vytřeštil oči. „Lucie? Lucie je úplně pitomá. Já mluvím o Mileně.“

V místnosti nastalo ticho, které by se dalo krájet motorovou pilou. „Lucie ti řekla, že jsem s ní něco měl?“ Vyhrkl Dušan po chvíli a v hlase měl upřímný děs. „Kámo, přísahám na všechno, co jsme napsali, že na tu tvoji holku jsem ani nesáhl. Vždyť víš, že není můj typ. Leze mi na nervy už po pěti minutách.“

Tobiáš pomalu klesl zpátky na židli. „Ona neřekla jméno. Řekla jen, že to bylo jednou. A já... já jsem si prostě automaticky dosadil tebe. Jak jsi se tenkrát vypařil v tom hotelu a jel jsi pro ni.“

„Jel jsem pro ni, abych tě odklidil od Mileny, ty vole,“ vydechl Dušan a prohrábl si vlasy. „Ne proto, abych měl něco s Lucií.“

Dívali se na sebe. Pravda tam ležela mezi nimi, nahá a divná. Tobíášovi se ulevilo, že ho Dušan nepodrazil s Lucií, ale zároveň mu v hlavě znovu explodovala ta připomínka o Mileně. Ale v tu chvíli už to bylo promlčené.

O pár dnů později přišel Dušan do kanceláře v tričku s krátkým rukávem. Na vnitřní straně předloktí měl čerstvé tetování. Nebyl to žádný složitý obraz. Byla to jen jedna silná, dokonale rovná černá linka. Dlouhá asi pět centimetrů.

„Co to má být?“ zeptal se Tobíáš a kývl na jeho ruku.

Dušan se na tu linku zaujatě podíval. „To je symbol binární pravdy, Tobi. Nula nebo jedna. Nic mezi tím. Nechal jsem si to udělat, abych už nikdy nemusel nic složitě vysvětlovat. Je to připomínka toho, že v tomhle týmu si nelžeme. I když je ta pravda úplně na hovno.“

9. Závěrečný tah

9.1

Milena zaklapla složku se smlouvou. Tobiáš si hodil batoh přes rameno a Dušan se s povzdechem opřel o hranu jejího stolu. Všichni tři tam jen tak stáli, v tom tichu po bitvě, kdy už není co řešit, co programovat a co vysvětlovat.

„Tak... je to v cloudu,“ prohodil Tobiáš a urovňoval si brýle. Tohle gesto už dělal čím dál méně často, skoro ty brýle přestal vnímat. „Běží to. Fakt to běží.“

Podíval se na Dušana. Ten jen kroutil hlavou a díval se na vypnutý monitor. „Ty vole, Tobí, to byla jízda. Když si vzpomenu na ten debugovací maraton před měsícem... jsem myslel, že mi vytečou oči z důlků.“

Tobiáš se uchechtl. „No ty vole, po tom, co jsi tam v noci omylem smazal tu knihovnu, jsem tě chtěl fakt zabít. Jsem nevěřil, že to do rána vstaneme z mrtvých.“

Milena se na ně oba podívala, pak usrkla horký jasmínový čaj a s naprostým klidem prohodila: „No ty vole, fakt že jo. Už jsem si v jednu chvíli říkala, jestli jsem se úplně nezbláznila, že jsem si najala zrovna vás dva. Jsem si fakt myslela, že mě z toho trefí.“

Tobiáš se na ni podíval, v očích mu blesklo překvapení, protože ji takhle nikdy mluvit neslyšel. Dušan si ale tehdy v noci vyslechl svůj, takže se mu po tváři rozlil upřímný úšklebek. „Ale netrefilo, ne?“

„Přežila jsem to,“ pokrčila Milena rameny a postavila hrneček zpátky na stůl.

9.2

Nebyl tam žádný proslov. Milena neřekla „děkuji za váš růst“ a kluci neřekli „děkujeme za příležitost“. Všichni věděli, o co šlo. Milena jim podala ruku, tak, jak si podávají ruce lidi, co spolu něco přežili.

„Mějte se, kluci. A nezbořte ten internet hned první den,“ řekla a už se natahovala pro telefon, protože jí naskakovala další schůzka.

„Jasný. Čau, Mileno,“ mávl Dušan od dveří. „Měj se,“ přidal se Tobiáš.

Když se za nimi zavřely dveře, Dušan si v chodbě u výtahu protáhl záda. „Tak

co teď, vole? Máš hlad?“

„Jo, ty vole, dal bych si zase jednou pořádnou pizzu z krabice,“ zasmál se Tobíáš.

Výtah sjel dolů, dveře se otevřely do deštivého odpoledne a oni prostě zmizeli v davu.

10. Nekonečná smyčka

Milena nahoře v kanceláři se na vteřinu podívala z okna, ale ty dvě známé postavy mezi záplavou barevných deštníků už nerozeznala. Připadalo jí to jako symbol ztraceného mládí. Nejspíš nic takového už příště nezažije... I když, kdo ví?

Otevřela spodní šuplík svého stolu a vyndala z něj zápisník. Mezi popsanými listy byl vložený složený papír. Byl to formulář dotazníku pro zpětnou vazbu z té osudné konference.

Pod otázku "Co vás nejvíc překvapilo?" bez okolků a skoro bez fantazie napsala: "Překvapilo mě, že vůbec nepiješ alkohol, že voníš po mateřídoušce, a že jsem se s tebou v posteli cítila jako víla." A předala ho Dušanovi.

On jí vrátil svůj, ten který teď vyndala ze zápisníku. Jeho širokým rukopisem tam bylo napsáno:

"Nepřekvapilo mě nic, protože mám pocit, že tě znám odjakživa a moje představy byly tak šíleně perverzní, že překvapit mě můžeš leda příště".

BONUS

11. Půlnoční přiznání

11.1

"Skvěle zorganizováno. A co by se mělo stát teď? Myslím, že tahle stránka v mém manuálu chybí." přešla na tykání a vklouzla pod deku na své straně postele.

Dušan se otočil na bok směrem k ní a sjel ji pohledem, ve kterém nebylo ani stopa po úctě k věkovému rozdílu. „Já manuály nečtu. Já žiju.“

V nastalém tichu, které trvalo jen pár sekund, proběhl Mileně před očima celý její dospělý život až do okamžiku, kdy před dvěma lety ze schránky vylovila definitivní rozsudek o rozvodu. Věděla, že je dobře, že už je to za ní, ale netušila, co je před ní. Nechtěla se vázat, nechtěla už být za city kohokoli dalšího zodpovědná. Vždyť skoro nikdy nebyla jen sama sebou. Studovala a měla už dítě a všichni jí dávali najevo, že by měla sedět na písku a plácát bábovičky a neplést se seriózním vědcům pod nohy. Toužila mít vedle sebe někoho chápajícího, rovnocenného, nádherného... A ten tu teď byl. Byl tu, ale ona už byla bohužel o celých 20 let jinde. Jinde než dřív, než její mladé dravé já a jinde než Dušan, pětadvacetiletý mladík, který dneska vymyslel bláznivou fintu, jen aby se dostal k ní do postele.

Dušan váhal. Rozuměl kódu a algoritmům, ale v citech se moc nevyznal. Proto taky neměl žádný vážný vztah, flirtoval se slečnami a paničkami ve fitku a když se potkali na stejné vlně, podstrčil nějakou pětku recepčnímu a ten jim otevřel soukromou odpočívárnu. Měli zhruba hodinku, a to mu bohatě stačilo. Jestli tu stejnou potká ještě někdy příště, tím se nezabýval.

11.2

Teď ležel polonahý v posteli se ženou, od které celý den přijímal signály, že skončit s ním v posteli je přesně to co dneska chce, ale teď zaváhal. To, že ho nevyhodila, to že s ním tu hru hrála, měl to chápat jako souhlas? Jako pozvání? Nebo se někde přepočítal? Snažil se formulovat nějakou rozumnou větu, aby nepokazil to kouzlo, aby nevypadal jako pitomec, ale Milena ho předběhla.

"Tak žij a vezmi mě prosím s sebou. Já už strašně dlouho nežiju a nevím, jak na to." To nebyl ten pevný sebevědomý hlas, který znal. To rozechvění si vyložil jako souhlas, jako pozvání, jako potvrzení toho, že ji vnímal správně, a že to taky chce.

Ucítila je horký dech na tváři a pak se on zase převalil na záda na druhé posteli. Na tváři měl šibalský úsměv, který nemohla vidět, ale poznala ho bezpečně z tónu jeho hlasu, když řekl: "Tak madam neví, co má dělat, když má v posteli... jak jsi to říkala? Mladýho, krásnýho, chytrýho, nahýho kluka?"

"Nejsi nahej," upřesnila.

11.3

"Pomohlo bych, kdybych byl?"

"Jestli myslíš že ne, tak co tu proboha děláš?" Zeptala se a oddechla si, že s ním dokáže i v takové chvíli vtipkovat.

"Pocem," odpověděl a nadzvedl svou deku, aby se k němu mohla přitulit.

Jednou rukou ji obejmul a ona si položila hlavu na jeho rameno a dlaní mu začala přejíždět po chlupatém hrudníku. Jestli jí celé ty roky něco chybělo, bylo to tohle. Ta hebká srst na chlapovi, díky které cítila, že je jí oporou. I když často oporou nebyl, ten pocit, kde její prsty bloudili tím mužným pralesem, byl nedostižitelný.

Dal jí čas se vzpamatovat. Přizpůsobit. Uklidnit.

"Tak na co ještě čekáš?" zeptal se laškovně.

"Připadá ti, že čekám?" odpověděla otázkou.

"Měl bych tě varovat, že když spím, tak chrápu."

"Chceš abych tě vyhodila na chodbu?"

"Taky možnost," přitakal. "Anebo..." nadhodil tlumeně "bys mě prostě mohla nenechat usnout."

"Klidně si spi, já tě vzhůru nepotřebuju. Já už si dávno krásně užívám." A pomalu sjížděla dlaní po jeho břicho.

"Ty potvoro sobecká!" zasmál se a přitáhl si ji na sebe tak lehce, jako by byla víla.

12. Skryté rezervy

12.1

Měla teď obličej těsně nad jeho, dívala se mu do očí, viděla, že ho lechtají její vlasy, ale neodhrnul je. Hladil ji po zádech a pak ji opatrně políbil. Protože byli už skoro půl roku kolegové, byl polibek vlastně mnohem intimnějším gestem než to, jak tu spolu leželi, pod jednou dekou, protože jejich těla budou zítra zahalená, oblečená a všechno bude pryč, ale rty, na svoje rty vzájemně pořád uvidí, a to jim bude připomínat, co se stalo. A to byla vlastně ta největší překážka, kterou teď hladce a bez zaváhání překonali.

Milena cítila, jak rychlostí světa mizí všechny ty stopy 20 let, které dosud ležely mezi nimi. Když už málem byla přesvědčená, že teď, právě teď se jejich těla spojí, zarazil se a řekl: "Mám v šuplíku kondom."

Líbilo se jí, jak ve vteřině dokázal přepnout z romantického milovníka na opatrného pragmatika, aniž by zkazil kouzlo okamžiku.

Natáhl ruku, aby zašmátral po šuplíku. Ona po chvíli natáhla ruku podél jeho, jako by mu chtěla pomoci, ale potom se zaklesla svými prsty mezi jeho prsty, zastavila ho a řekla: "Jestli..." ale nedokončila. Hlavou se jí honily myšlenky, jestli má zkazit tenhle okamžik tím, že bude mluvit o absenci strachu z pohlavních nemocí a nechtěného otěhotnění. Dívala se mu do očí a viděla, že on v ní čte a že ji pochopil, a tak řekla, jenom: "tak nemusíš."

12.2

Zdálo se jí, že ještě chvíli váhá. Jako by si to v hlavě přerovnával. Jeho dlaň sklouzla po její paži a jemně se s ní přetočil. Teď byl nad ní. Čelo téměř u čela. Dech se mísil.

Ani si nevšimla, jak ze sebe shodil ten poslední kousek oblečení a ucítila ve svém nitru jemný tlak. Na zlomek vteřiny se všechno přestalo hýbat. Jeho ruce zůstaly opřené vedle její hlavy. Její dlaně spočívaly na jeho zádech. Dech měli zrychlený, ale těla jako by ztuhla v napjatém klidu. Byl to ten zvláštní druh nehybnosti, jako by snad ještě existovala možnost vzít to všechno zpět. Narovnat se. Uhnout pohledem. Říct něco lehkého, co by všechno rozptýlilo. Stačil by jeden pohyb zpátky a mohli předstírat, že se nic nestalo. Jenže

stejně tak stačil jeden pohyb vpřed. A teď se museli rozhodnout, kterým směrem se vydají. Cítila ho už skoro v sobě. Teplo, které nešlo dál ignorovat. Otevřela oči a připadalo jí, že na ten moment čekal. V jeho pohledu bylo tiché otázení, a zároveň vědomí, že odpověď už vlastně padla.

"Sledoval jsem tě celý den, byla jsi nažhavená jako kamna. Tobimu se z toho potili brejle. V jednu chvíli jsem si myslel, že po někom už skočíš a bude ti jedno, kdo to je. Tak jsem prostě musel vymyslet něco, abych to byl já." Řekl jakoby na vysvětlenou.

"Abys mě zachránil?" Zeptala se pobaveně a potěšeně.

Sklonil hlavu blíž k ní a zašeptal: "Abych tě přefik."

Ještě poslední vteřina, kdy by šlo všechno vrátit. Ale hned jejich další pohyb tuhle možnost definitivně uzavřel.

12.3

Vnímala jeho pohyby, trochu nejisté a zároveň odhodlané. A najednou si všimla, že sklonil hlavu. Nejdříve si myslela, že se soustředí. Že zpomalil. Ale jeho ramena se začala nepatrně třást. Ozval se zvláštní zvuk. Tlumený, šumivý. Jako by potlačoval kašel. Pak pochopila, že se směje. V tu chvíli to ještě nechápala. A pak ucítila, jak z ní pomalu vyklouzává.

Převalil na záda vedle, zakryl si obličej dlaní a do potlačovaného smíchu vydechl: „Promiň.“

Ona si odhrnula vlasy z čela a začala se smát taky. „Měl jsi mi říct, že jsi nevybouřený panic.“ Nešlo o to, že se to nepovedlo, spíš naopak.

Dušan se rozchechtal. „Moc se nesměj, holčičko“ bránil se. „Za to můžeš ty.“

„Já?“

„No jasně,“ rozhodil rukama. „Bez té gumy to bylo tak intenzivní, že jsem se vůbec nedokázal ovládat.“

Zavrtěl hlavou a zasmál se sám sobě. A vlastně jí musel dát v duchu za pravdu. Opravdu se cítil jako panic, když poprvé na svém penisu cítil dotek živého masa. Netušil, jaké to bude. Nikdy předtím se s žádnou ženou bez kondomu nemiloval. Vždycky si myslel, si že ta guma mezi nimi je jen

chrání, ani ve snu ho nenapadlo, jak moc brzdí a tlumí jeho vzrušení.

12.4

"Vždycky jsem si myslel, jakou mám výdrž... A voni za to můžou ty šprcky..." Zarazil se. Tohle slovo zrovna před ní použít nechtěl. „Teda..." zamumlal a pousmál se trochu provinile. Nahmatal na posteli její ruku a přitáhl si ji k ústům, lehce jí přešel rty po hřbetu ruky.

„Dáš mi ještě šanci?" Zašeptal.

„Tak velká výhoda je, že vy mladý regenerujete strašně rychle." Řekla vesele. Měli před sebou celou noc a navíc, i kdyby se už nic dalšího nestalo, bylo to nádherný. Jí přece nešlo o to mít za každou cenu dneska orgasmus. Chtěla se cítit žádoucí, a i ta jeho rychlovka jí k tomu pocitu paradoxně pomohla. Nemuselo by se stát už nic a stejně by to stálo za to.

„To jo," přisvědčil. "My mladý regenerujeme strašně rychle. Horší je ta psychická újma." Zatvářil se dramaticky, ale v očích mu pořád hrálo pobavení.

Odtáhl její ruku od svých rtů a pomalu ji sunul níž, přes svou hrud', až na pulsující místo, kde na vlastní kůži ucítila, že ta regenerace proběhla rychleji, než čekala.

"Neboj, už žádná psychická újma." zašeptala.

13. Snídaně u Tiffanyho

13.1

Když si ráno oblečená v jeho tričku začala ze skříně chystat své prádlo, byla najednou nervózní. Dušan věděl, že má spoustu času, než se madam oblékne, nalíčí a upraví si vlasy.

Moc toho nenaspali, i když na to měli dobrých pět hodin. Nějak se jim nedařilo najít tu správnou polohu, která by vyhovovala oběma – aby měli oba dost prostoru si odpočinout, ale zároveň nebyli jeden druhému příliš vzdálení.

Milena nechtěla, aby do toho romantického šumění a tichého pohybu doléhaly ty podivné zvuky z trubek topení, a tak si na telefonu pustila svůj oblíbený playlist.

Dušan si říkal, že tyhle písničky už z hlavy nejspíš nikdy nedostane. Přestože většinu z nich slyšel úplně poprvé. Bylo to Millino mládí, minulé století.

V těch písních bylo úplně všechno:

13.2

Milena vypadala zmateně. Dušan se cítil provinile, nic sice neprovedl, nic co by nechtěla, ale pokud se teď cítila nějak zahanbeně, byli na tom oba stejně. Doufal, že Milena je ten typ, co si v noci s chlápkem užije a ráno prostě dělá, že o tom neví, ale teď zapochyboval, jestli nepřestřelil.

"Á tak tady..." vydechla Milena a narovнала se.

Dušan se začal sám sobě smát. Ta že se cítí zahanbeně? Provinile? Že neví, co teď? Vždyť byla jen nervózní proto, že nemohla v tašce najít čisté spodní prádlo. Kdepak nějaká noc, nějaká vášeň, nějaký borec – na to už dávno nemyslíš, žene? Myslel si v duchu a díval se na ni jak se obléká. Ani se neotočila. No jasně. To už to má teď na háku, ujišťoval se.

Když už usoudil, že je nespíš oblečená, nalíčená, učesaná, vstal z postele. Vtáhl ze své tašky tmavě modré tričko s červeným nápisem a přetáhl si ho přes hlavu. Natáhl džíny a byl připravený k odchodu.

Milena se najednou vrhla k zrcadlu nad toaletním stolem a začala ho leštit papírovým kapesníčkem. Dušan znovu zapochyboval. Že by přece jenom byla mimo?

13.3

Zachytila jeho udivený pohled. "Byly tam obtisknutý moje ruce, jak jsme..." nedopověděla. Oba si dobře pamatovaly, jak se tam ocitly otisky jejich dlaní.

"Tak," řekla spokojeně a hodila kapesníček do koše.

"Tak, miláčku, a teď nikdo nic nepozná." Dušan pobaveně pohodil hlavou ke zvalené posteli.

Připadalo mu, jako by Milena rychle přemýšlela nad tím, že to ještě ustele, urovná a vyžehlí... ale nakonec to evidentně zavrhl, pokrčila rameny a vyšla na chodbu.

Dušan vyšel hned za ní, ale hned za dveřmi se zastavil. Věděl, že s ní nemůže jít kolem Tobiho pokoje pro jistotu, kdyby Tobi náhodou zrovna vyšel, aby je neviděl spolu. A i kdyby byl Tobi už dole na snídani, neměl by je tam vidět

přijít spolu.

Milena zřejmě usoudila totéž, kráčela chodbou a už se po něm ani neohlédla. Když míjela Tobiho pokoj, srdce se jí rozbušilo. *Tady jsem málem strávila noc... Snad se Tobi nikdy nedozví, jak to nakonec dopadlo*, pomyslela si.

Když vstoupila do výtahu, zkontrolovala čas na svých Rolexkách a když se blížila ke dveřím do jídelny, poslední záblesk uplynulé noci jí připomněl písničku, kterou s Dušanem při milování poslouchali jako poslední: "How about breakfast at Tiffany's".

Tento vzdělávací materiál je dostupný výhradně na www.jazykovamentorka.cz,
www.language-mentor.eu.

Pokud jste tuto knihu získal/a jiným způsobem, budu ráda, když mi dáte vědět.
Můžete získat přístup k videím, audio, konzultacím a dalším bonusům.

Text i ilustrace jsou chráněny autorským právem a nesmí být šířeny bez souhlasu autorky.

© 2026 Kateřina Havlová

